

2) Осъжда Villeroy & Boch Belgium SA да заплати съдебните разноски.

⁽¹⁾ ОВ С 45, 15.2.2014 г.

Решение на Съда (първи състав) от 26 януари 2017 г. — Villeroy et Boch SAS/Европейска комисия

(Дело C-644/13 P) ⁽¹⁾

(Обжалване — Конкуренция — Картели — Белгийски, германски, френски, италиански, нидерландски и австрийски пазар на оборудване за баня — Решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство — Съгласуване на цените и обмен на чувствителна търговска информация — Единно нарушение — Доказване — Глоби — Пълен съдебен контрол — Разумен срок — Пропорционалност)

(2017/C 104/15)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Villeroy et Boch SAS (представител: J. Philippe, avocat)

Друга страна в производството: Европейска комисия (представители: F. Castillo de la Torre, L. Malferrari и F. Ronkes Agerbeek)

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда Villeroy & Boch SAS да заплати съдебните разноски.

⁽¹⁾ ОВ С 45, 15.2.2014 г.

Решение на Съда (първи състав) от 26 януари 2017 г. (преюдициално запитване от Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Santander — Испания) — Banco Primus SA/Jesús Gutiérrez García

(Дело C-421/14) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Директива 93/13/ЕИО — Договори между продавачи или доставчици и потребители — Договори за ипотечен кредит — Производство по принудително изпълнение върху ипотекиран имот — Преклузивен срок — Правомощия на националния съд — Сила на пресъдено нещо)

(2017/C 104/16)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Santander

Страни в главното производство

Жалбоподател: Banco Primus SA

Ответник: Jesús Gutiérrez García

Диспозитив

1. Членове 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална преходна разпоредба като четвъртата преходна разпоредба от Ley 1/2013, de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social (Закон 1/2013 относно мерки за засилване на защитата на ипотечарните длъжници, реструктуриране на дълга и социалния наем) от 14 май 2013 г., която предвижда за упражняването на правото на възражение срещу принудителното изпълнение на основание твърдян неравноправен характер на договорни клаузи от страна на потребителите, спрямо които е образувано принудително изпълнение върху ипотечиран имот, което обаче не е приключило преди влизането в сила на закона, предвиждащ тази разпоредба, едномесечен преклузивен срок, изчисляван от деня, следващ този на публикуването на този закон.
2. Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална разпоредба като член 207 от Ley 1/2000, de Enjuiciamiento Civil (Закон 1/2000 за Гражданския процесуален кодекс) от 7 януари 2000 г., изменен със Закон 1/2013, de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social (Закон 1/2013 относно мерки за засилване на защитата на ипотечарните длъжници, реструктуриране на дълга и социалния наем) от 14 май 2013 г., впоследствие с Real Decreto-Ley 7/2013, de medidas urgentes de naturaleza tributaria, presupuestaria y de fomento de la investigación, el desarrollo y la innovación (Декрет-закон 7/2013 за спешни данъчни и бюджетни мерки за насърчване на изследванията, развитието и иновациите) от 28 юни 2013 г., впоследствие с Real Decreto-ley 11/2014, de medidas urgentes en materia concursal (Декрет-закон 11/2014 за спешни мерки относно несъстоятелността) от 5 септември 2014 г., която забранява на националния съд служебно да преразглежда неравноправни клаузи в договор, когато законосъобразността на всички клаузи в договора с оглед на посочената директива вече е била разгледана с влязло в сила решение.

За сметка на това при наличието на една или няколко договорни клаузи, чиито твърдян неравноправен характер все още не е разгледан при предходен съдебен контрол върху спорния договор, приключил с влязло в сила решение, Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че националната юрисдикция редовно сезирана от потребител чрез насрещно възражение, е длъжна да разгледа по искане на страните или служебно, когато разполага с необходимите за тази цел данни от фактическа и правна страна, твърдения неравноправен характер на договорните клаузи.

3. Член 3, параграф 1 и член 4 от Директива 93/13 трябва да се тълкуват в смисъл, че:

- разглеждането на твърдян неравноправен характер на клауза от договор, сключен между продавач или доставчик и потребител, налага да се определи дали тази клауза създава в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора. Това разглеждане трябва да се извърши съгласно националните правила, които напират приложение при липса на уговорка между страните, с оглед на правните средства за защита, с които разполага потребителят съгласно националното право, за да се преустанови действието на този вид клаузи, на характера на стоките или услугите, за които е сключен договорът, както и на всички обстоятелства, довели до сключването му,
- когато запитващата юрисдикция счита, че дадена договорна клауза относно начина на изчисляване на редовните лихви като разглежданата в главното производство не е изразена на ясен и разбираем език по смисъла на член 4, параграф 2 от посочената директива, тя е длъжна да провери дали въпросната клауза е неравноправна по смисъла на член 3, параграф 1 от посочената директива. При това разглеждане посочената юрисдикция по-специално трябва да сравни начина на изчисляване на предвидения в тази клауза процент на редовните лихви и действително получения процент с обичайно приетия начин на изчисляване и размера на законната лихва, както и пазарния процент на лихвите към датата на сключване на разглеждания в главното производство договор при кредит със сходен размер и срок на разглеждания, и
- що се отнася до преценката на националната юрисдикция относно твърдения неравноправен характер на клауза относно предсрочната изискуемост поради неизпълнение на задълженията на длъжника през ограничен период, посочената юрисдикция трябва да провери по-специално дали възможността на продавача или доставчика да обяви целия кредит за изискуем, зависи от неизпълнението от страна на потребителя на основно в съответното договорно правоотношение задължение, дали тази възможност е предвидена в случаите, в които посоченото неизпълнение е достатъчно тежко с оглед на срока на кредита и размера на задължението по него, дали тя дерогира приложимите в тази област правни норми и дали националното право предвижда подходящи и ефективни средства, позволяващи на потребителя, за когото се прилага такава клауза, да преустанови действието на посочената изискуемост на кредита.

4. Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска тълкуване от съдебната практика на разпоредба от националното право, уреждаща клаузите за предсрочна изискуемост на задължението по договор за кредит като член 693, параграф 2 ЛЕС, която забранява на националния съд, установил неравноправния характер на такава договорна клауза, да я обяви за недействителна и да откаже да я приложи, когато на практика продавачът или доставчикът не я е приложил, но е спазил условията, предвидени във въпросната разпоредба от националното право.

⁽¹⁾ ОВ С 421, 24.11.2014 г.

Решение на Съда (трети състав) от 9 февруари 2017 г. (преюдициално запитване от Supreme Court — Ирландия) — M/Minister for Justice and Equality Ireland and the Attorney General

(Дело C-560/14) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Директива 2004/83/ЕО — Минимални стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци — Молба за субсидиарна закрила — Законсъобразност на националното производство, следвано при разглеждане на молба за субсидиарна закрила, подадена след отхвърляне на молба за предоставяне на статута на бежанец — Право на изслушване — Обхват — Право на интервю — Право да се призовават и разпитват свидетели)

(2017/C 104/17)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

Supreme Court

Страни в главното производство

Жалбоподател: М

Ответник: Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General

Диспозитив

- 1) Правото на изслушване — приложено в рамките на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила — не изисква по принцип, когато национална правна уредба като разглежданата в главното производство предвижда две отделни последователни производства за разглеждането съответно на молба за получаване на статут на бежанец и на молба за субсидиарна закрила, лицето, търсец субсидиарна закрила, да има правото на устно интервю във връзка с неговата молба и правото да призовава или разпитва свидетели по повод на това интервю.
- 2) Устно интервю трябва обаче да се организира, когато поради особени обстоятелства във връзка с данните, с които разполага компетентният орган, или с личното или общото положение, в контекста на което е подадена молбата за субсидиарна закрила, то е необходимо, за да се разгледа посочената молба при пълно познаване на фактите, като запитващата юрисдикция следва да провери това.

⁽¹⁾ ОВ С 81, 9.3.2015 г.